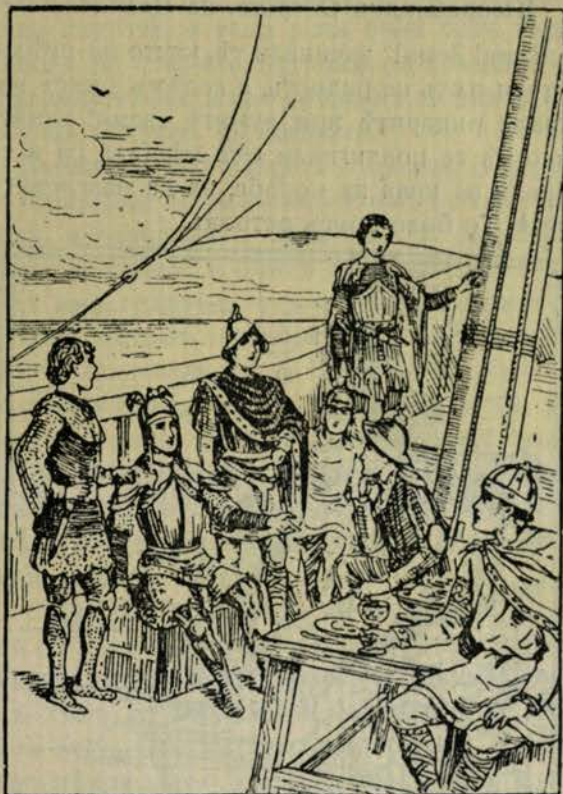

несени далече, далече по морето, въ друго направление. Тъй бързо станала тая промѣна, че никой не можалъ да разбере, кждѣ се намиратъ и кждѣ отиватъ. Тъй тѣ седѣли и се чудѣли загрижено, какъвъ ще бжде края на това приключение.

На Острова на Мълчанието.

Слѣдъ дълго и уморително бдѣние, тѣ най-сетнѣ забѣлѣзали прѣдъ себе си единъ островъ. Любопитни да видятъ, що има на този островъ, тѣ слѣзли отъ кораба и тръгнаха да го изслѣдватъ. Когато стѣпили на сушата, тѣ не чули никакъвъ звукъ. Отъ начало тѣ и не забѣлѣзали това, но скоро това непрѣкъснато мълчание ги зачудило. Опитали се да говорятъ, но думитѣ имъ излизали безгласни. Захванали да викатъ, но пакъ никакъвъ гласъ не излизалъ отъ устата имъ. Само по движението на устнитѣ можели да се разбератъ единъ другъ. Тѣ били изхвърлени на омагьосанъ островъ — на Острова на Мълчанието, гдѣто никакъвъ гласъ не могълъ да се чуе.

Тукъ океанътъ блѣскалъ вълнитѣ си о брѣга на острова безъ да се чуе никакъвъ плѣ-

съкъ. Рѣкитѣ течели, водопадитѣ се спускали надолу безъ да се чуе най-тихия шумъ, и най-лекия звукъ. Навсѣкждѣ се виждали великолѣпни гори. По дърветата безброй птички си правѣли гнѣздата; но никакво цвъртѣние, никаква пѣсенъ не се чувала отъ тѣхъ. Никакъвъ звукъ отъ врабче или чучулига не достигала до ушитѣ. Тѣ хвърчели и търчали безшумно, което било по-страшно и отъ най-страшния грѣмъ.

При все това островътъ не билъ безъ обитатели. Като се скитали навсѣкждѣ, рицаритѣ намѣрили единъ дворъ, пълненъ съ пѣтли, кокошки, крави, свини и кучета. Но намѣсто шума, който обикновенно се чува въ такъвъ деоръ, тукъ нарувало упорито, ненарушимо мълчание. Пѣтлитѣ не можели да пѣятъ, кравитѣ не можели да мучатъ, свинитѣ не можели да грухтятъ, и кучетата не можели да лаятъ. Никакъвъ гласъ не можелъ да излѣзе отъ тѣхнитѣ уста.

Скоро ужасъ обзелъ рицаритѣ отъ това безкрайно мълчание и, съ лица, побѣлѣли отъ страхъ, тѣ побързали да се върнатъ на кораба си и да се махнатъ отъ този омагьосанъ островъ. И никога тѣй радостно тѣ не сж напускали една земя, както сега напускали страшния островъ на мълчанието.

Тѣ вървѣли безъ да знаятъ на кждѣ вървятъ, нито на кое мѣсто на земното кълбо се намиратъ. Мнозина отъ тѣхъ били изплашени, макаръ и да не искали да кажатъ това.

А корабътъ все вървѣлъ напредъ лесно, и леко, и гладко, като че знаелъ кждѣ се намира и кждѣ носи своя товаръ. И пакъ се повдигнала глъчка: „Земя! земя!“ И пакъ рицаритѣ се струпали да гледатъ очертанията на близката земя.

Островътъ на Шума.

Наблизо прѣдъ тѣхъ се намиралъ другъ островъ. Надежда затоплила сърдцата на рицаритѣ, като гледали тази нова страна. Може би това нѣма да бжде поне омагьосана земя. Може би тукъ ще намѣрятъ подслонъ, и подкрѣпление, и почивка слѣдъ дългото пжтешествие. А да би знали, че това е вълшебенъ островъ, много по-ужасенъ отъ този, когото